
Högsta domstolenNJA 2014 s. 537 (NJA 2014:46)

Målnummer: T4726-12   **Avdelning:** 2**Domsnummer:****Avgörandedatum:** 2014-07-03**Rubrik:** Ackord i samband med företagsrekonstruktion. En borgenär har fått en fordring hos gäldenärsföretaget på grund av att företaget, efter det att rekonstruktionsförfarandet har inletts, underlät att fullfölja ett före förfarandet ingånget avtal. Fordringen har ansetts omfattad av ackordet.**Lagrum:** 3 kap. 3 § och 8 § lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion**Rättsfall:**

- NJA 1990 s. 110
- NJA 2009 s. 291
- NJA 1989 s. 185

REFERAT

MidCargo AB och Rörvik Timber Boxholm Aktiebolag träffade i oktober 2008 ett avtal om godstransporter på järnväg. Enligt avtalet skulle MidCargo utföra transporter åt Rörvik mellan Boxholm och Oskarshamn tre gånger per vecka. Om transporter ställdes in av Rörvik skulle Rörvik betala ersättning till MidCargo med 13 500 kr för varje inställd transport.

Den 5 maj 2009 beslutade Linköpings tingsrätt om företagsrekonstruktion av Rörvik. Sedermera beslutades också om offentligt ackord.

Linköpings tingsrätt

MidCargo väckte talan mot Rörvik vid Linköpings tingsrätt och yrkade att Rörvik skulle åläggas att betala 1 071 875 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från och med den 15 februari 2010 tills betalning sker. Beloppet avsåg ersättning enligt två fakturor för inställda transporter.

Rörvik bestred MidCargos talan men vitsordade det fordrade kapitalbeloppet i och för sig. Som grund för sin ståndpunkt åberopade Rörvik att parterna i januari 2009 hade kommit överens om att Rörvik inte skulle vara skyldigt att betala för inställda transporter. Rörvik gjorde också gällande att bolaget var befriat från påföljder enligt en särskild bestämmelse i avtalet. Fordringsbeloppet skulle enligt Rörvik i vart fall reduceras till 586 525 kr i enlighet med det ackord som hade träffats. Eftersom den påstådda fordringen omfattades av företagsrekonstruktionen var MidCargo enligt Rörvik inte berättigat till ränta för tiden efter ansökan som gjordes den 29 april 2009.

MidCargo genmälde bl.a. följande.

Ackordsförfarandet har ingen betydelse för fordran, eftersom denna enligt sedvänja mellan parterna fastställts först årsvis i efterskott. Om det skulle anses att fordran fastställts redan när transporter ställts in omfattas enbart den första fakturan av ackordet, vilken faktura omfattar tiden före rekonstruktionen och uppgår till 245 000 kr. Med hänsyn till ackordet och vad som betalats till MidCargo enligt ackordet är Mid-Cargo i så fall berättigat till ersättning med 173 088 kr för denna faktura. För den andra fakturan som omfattar tiden efter det att rekonstruktionen inletts skall full betalning ske med 826 875 kr. Om det anses att även den andra fakturan omfattas av ackordet vitsordar MidCargo att Rörviks betalningsskyldighet är begränsad till 586 525 kr.

Tingsrätten (rådmännen Lennart Nilsson, Mats Orstadius och Marielle Eriksson) meddelade dom den 13 oktober 2011.

Domskäl

Tingsrätten fann på anförda skäl inte visat att parterna hade ändrat avtalet så att Rörvik inte skulle behöva betala för inställda transporter och inte heller att den åberopade avtalsklausulen befriade bolaget från dess åtaganden enligt avtalet. MidCargo hade sålunda enligt avtalet en fordran på Rörvik för de inställda transporterna.

Härefter anförde tingsrätten i domskälen följande.

Vad gäller frågan om fordran omfattas av det för Rörvik träffade ackordet stadgas i 3 kap. 3 § lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion att i ackordsförhandling deltar endast borgenärer vilkas fordringar uppkommit före ansökan om företagsrekonstruktion. Vidare gäller enligt 3 kap. 8 § samma lag att ett fastställt ackord är bindande för alla borgenärer, såväl kända som okända, som enligt 3 § hade rätt att delta i ackordsförhandlingen. Det synes vara givet att utgångspunkten för när en fordran uppkommer i kontraktsrättsliga sammanhang är att den uppkommer när avtal träffas (se s. 172 m Lagen om företagsrekonstruktion, En kommentar av Trygve Hellners och Mikael Mellqvist, upplaga 1:5). Eftersom avtalet som grundar MidCargos fordran träffats före ansökan om företagsrekonstruktion omfattas sålunda fordran av ackordet. I enlighet med vad parterna är ense om ska Rörvik under denna förutsättning till MidCargo betala 586 525 kr.

I av Rörvik åberopade 3 kap. 14 § 2 st. lagen om företagsrekonstruktion stadgas att på fordran som omfattas av ackordsförfarande ska ränta inte beräknas längre än till dagen för ansökan om rekonstruktion. MidCargos ränteyrkande som avser tiden från och med den 15 februari 2010 ska därför ogillas.

Domslut

Rörvik Timber Boxholm Aktiebolag ska till MidCargo AB betala 586 525 kr.

Göta hovrätt

Båda parter överklagade i Göta hovrätt.

MidCargo yrkade att hovrätten skulle förplikta Rörvik att till MidCargo utge 999 962 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen på 826 875 kr från och med den 15 februari 2010 tills betalning sker.

Rörvik yrkade att hovrätten skulle ogilla MidCargos talan i dess helhet.

Parterna bestred varandras ändringsyrkanden.

Hovrätten (hovrättsråden Maud Olander Blom och Niklas Rundberg samt tf. hovrättsassessorn Henrik Månsson) anförde i dom den 24 september 2012:

Hovrättens domskäl

Utredningen i hovrätten m.m.

- - -.

Parterna har åberopat samma omständigheter som vid tingsrätten. MidCargo har dock satt ned sin fordran från 1 071 875 kr till 999 962 kr. Detta beror på att bolaget i hovrätten har accepterat att en del av fordran - inställda transporter i tiden före ansökan om företagsrekonstruktionen - omfattas av ackordet.

Hovrättens bedömning

När det gäller frågan om vad som har avtalats mellan parterna gör hovrätten samma bedömning som tingsrätten. I likhet med tingsrätten finner hovrätten alltså att MidCargo har en fordran på Rörvik för de inställda transportererna.

Frågan är därefter om den del av fordran som avser inställda transporter i tiden efter ansökan om företagsrekonstruktion ska omfattas av ackordet.

Enligt 3 kap. 3 § lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion deltar endast borgenärer vilkas fordringar uppkommit före ansökan om företagsrekonstruktion i ackordsförhandlingen. Frågan är när MidCargos fordran på Rörvik ska anses ha uppkommit: när avtalet träffades eller allteftersom Rörvik ställde in transporter?

Utgångspunkten i kontraktsrättsliga sammanhang är att en fordran uppkommer när avtal träffas (se Hellners och Mellqvist, Lagen om företagsrekonstruktion, En kommentar, 1997, s. 172). Principen brukar ibland beskrivas så att en fordran härrör från när den väsentliga grunden för fordringsförhållandet, dvs. avtalet, har uppkommit. HD har emellertid i rättsfallet NJA 2009 s. 291 uttalat att det av praxis framgår att det inte finns någon för alla fall gällande princip för att bestämma när en fordran ska anses ha uppkommit. I samma rättsfall har HD betonat att syftet med den bestämmelse vars tillämpning är i fråga är av stor betydelse för frågan om en fordrans uppkomsttidpunkt i de situationer när omständigheterna är sådana att fordringen vid den kritiska tidpunkten kan sägas ha varit svävande. Huruvida fordringen ska anses ha funnits vid den kritiska tidpunkten, trots att den inte var fullgången, är alltså enligt HD i hög grad beroende av ändamålet med den aktuella regeln.

Utgångspunkten i det aktuella avtalet var att MidCargo skulle transportera gods (trävaror och timmerråvara) åt Rörvik mellan Boxholm och Oskarshamn tre gånger per vecka till en kostnad av 46 500 kr per transporttillfälle. I avtalet stadgades emellertid också att Rörvik skulle betala 13 500 kr för det fall en tågtransport ställdes in av Rörvik. MidCargos talan avser den senare typen av ersättning, vilket närmast får betecknas som en form av sanktionsavgift som ska betalas vid inställda transporter. Denna ersättningsrätt för MidCargo är oregelbunden på så sätt att den förutsätter att Rörvik ställer in en eller flera transporter för att den ska uppkomma. Teoretiskt kan det alltså bli på det sättet att någon ersättningsrätt på denna grund överhuvudtaget inte uppkommer, dvs. för det fall avtalet i sin helhet fullföljs och transporter genomförs tre gånger per vecka i enlighet med vad som avtalats. Varken fordrans förekomst eller, om fordran uppkommer, dess slutliga storlek är sålunda bestämd i avtalet. Det nu anförda talar mot att fordringarna ska anses ha uppkommit redan när avtalet träffades.

Det som skiljer det nu aktuella avtalet från många andra avtal är att det är perdurerande i den bemärkelsen att transporter och fakturering sker fortlöpande under avtalstiden. En tillämpning av principen om att en fordran uppkommer när avtal träffas på denna typ av perdurerande avtal skulle innebära att även fordringar som grundar sig på prestationer utförda efter ansökan om företagsrekonstruktion anses ha uppkommit före ansökan och då omfattas av ett ackord. Detta medför i sin tur att gäldenärens hela teoretiska skuld för den återstående avtalstiden kan komma att ingå i ackordet och att borgenären under hela denna tid måste acceptera en reducerad ersättning i enlighet med det fastställda ackordet. En sådan lösning skulle kunna medföra att borgenärer med långvariga avtal inte har intresse av att delta i ackordet och i stället agerar för att möjliggöra en konkurs. Det skulle dessutom kunna innebära en konkurrensfördel för gäldenären på så sätt att denne genom ackordet under avtalstiden får "rabatt" på träffade avtal (jfr Ulrik Högge, SvJT 2011, s. 294). Det kan bland annat mot bakgrund härav enligt hovrättens mening starkt ifrågasättas om en tillämpning av tidigare nämnd princip på i målet aktuellt avtal är förenlig med företagsrekonstruktionens bakomliggande syften.

Ett förfarande enligt lagen om företagsrekonstruktion syftar till att ge en näringsidkare som har betalningssvårigheter ett rådrum under vilket han kan vidta åtgärder för att förbättra sin rörelses resultat och möjlighet att förhandla med sina borgenärer om ett ackord (se prop. 1995/96:5, s. 56). Fokus är sålunda på rekonstruktionsbolaget och inte, såsom är fallet vid konkurs, på

borgenärernas bästa. Detta framgår inte minst av utformningen av bestämmelsen i 3 kap. 3 § lagen om företagsrekonstruktion, vars syfte primärt inte är att värna fordringsägarnas rätt till betalning. Ett grundläggande syfte med denna bestämmelse synes i stället vara att inte undergräva gäldenärens möjligheter till kredit under ackordsförhandlingstiden (se Ingrid Arnesdotter, Om betalningsinställelse och offentligt ackord, 1982, s. 290). Detta kan i och för sig anses tala för att fordran i nu aktuellt fall ska anses ha uppkommit redan när avtalet träffades. Å andra sidan kan en tillämpning av principen om att en fordran uppkommer när avtal träffas på perdurerande avtal anses strida mot andra för företagsrekonstruktionen viktiga principer, t.ex. kontantprincipen efter betalningsinställelse och borgenärens aktiva stoppningsrätt (jfr Ulrik Hägge, SvJT 2011, s. 290-298).

Med hänsyn till ändamålen bakom ackordsförfarandet i en företagsrekonstruktion och vid en avvägning mellan ovan redovisade omständigheter finner hovrätten vid en samlad bedömning att MidCargos fordringar avseende inställda transporter, så som avtalet är utformat, inte kan anses ha uppkommit förrän Rörvik ställt in transportererna.

Sammanfattningsvis ska den del av fordran som avser transporter som ställts in efter ansökan om företagsrekonstruktion därmed inte anses omfattas av ackordet. Att fordran i den del den hänför sig till transporter som ställts in före ansökan om företagsrekonstruktion ska omfattas av ackordet är ostridigt mellan parterna.

Det av MidCargo yrkade beloppet vitsordades av Rörvik vid tingsrätten. MidCargo har, efter avräkning för tidigare erhållen betalning, nedsatt det yrkade beloppet i hovrätten. I hovrätten yrkat belopp får anses omfattas av Rörviks vitsordande vid tingsrätten. MidCargo ska således erhålla ersättning för av Rörvik inställda transporter med i målet yrkat belopp. Ränta ska utgå på den del av fordran som inte omfattas av ackordet.

Hovrättens domslut

Hovrätten ändrar tingsrättens dom på så sätt att det belopp som Rörvik Timber Boxholm Aktiebolag ska betala till MidCargo AB bestäms till 999 962 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen på 826 875 kr från och med den 15 februari 2010 till dess betalning sker.

Referenten, hovrättsrådet Christer Ganelind, var skiljaktig och anförde följande.

Jag delar tingsrättens bedömning att den aktuella fordran omfattas av ackordet och vill därför fastställa tingsrättens dom. Det finns, såsom tingsrätten redovisat, stöd för en sådan uppfattning i doktrinen. Jag anser vidare att förarbetena till lagen om företagsrekonstruktion (se prop. 1995/96:5 s. 133 och SOU 2001:80 s. 90 ff. och 100 ff.) ger stöd för att det aktuella avtalet ska omfattas av ackordet.

Högsta domstolen

Rörvik Timber Boxholm Aktiebolag överklagade och yrkade att HD skulle, med ändring av hovrättens dom, fastställa tingsrättens dom.

MidCargo AB, vars firma ändrats till CFL cargo Sverige AB, motsatte sig att hovrättens dom ändrades.

Rörvik åberopade två rättsutlåtanden av professor Mikael Möller. CFL åberopade ett rättsutlåtande av professor Erik Nerep.

HD avgjorde målet efter föredragning.

Föredraganden, justitiesekreteraren Anu Rintala, föreslog i betänkande en dom av följande innehåll.

Domskäl

Punkterna 1-3 under rubriken Bakgrund och frågan i HD samt punkterna

4-6 under rubriken Rättsliga utgångspunkter motsvarar i huvudsak punkterna 1-5 i HD:s dom. Härfter anförts följande.

7. Syftet med bestämmelserna om offentligt ackord i 3 kap. 3 § lagen om företagsrekonstruktion har ansetts vara att inte undergräva gäldenärens möjligheter till kredit under ackordsförhandlingstiden (se prop. 1995/96:5 s. 205 och Ingrid Arnesdotter, Om betalningsinställelse och offentligt ackord, 1982, s. 290). Ett annat syfte med ackordet, som det har redogjorts för i doktrinen, är att ge bättre utdelning åt oprioriterade borgenärer än vad de skulle ha fått vid en konkurs så att tvångsackord ska kunna fungera väl som ett alternativ till konkurs (se t.ex. SOU 2001:80 s. 89 f. och Torgny Håstad, Sakrätt avseende lös egendom, 6 uppl., 2001, s. 101 ff.). En synpunkt som också framförts är att det med oprioriterade fordringar i 3 kap. 3 § och 3 kap. 8 § lagen om företagsrekonstruktion borde förstås vad som skulle vara oprioriterade fordringar i en konkurs (se t.ex. SOU 2001:80 s. 90).

8. Mot den nu angivna bakgrunden framstår förfarandet med företagsrekonstruktion som ett alternativ till en framtida konkurs när ett företag har drabbats av ekonomiska problem. Den borgenärskrets som drabbas vid båda förfarandena är densamma. Det måste därför anses finnas ett visst samband mellan reglerna om borgenärs rätt till betalning vid konkurs och vid offentligt ackord enligt lagen om företagsrekonstruktion. Detta även om konkursförfarandet och förfarandet med företagsrekonstruktion i sig har skilda funktioner. Övervägande skäl talar därför för att den gränsdragning som vid konkurs görs mellan konkursfordringar och massafordringar också ska vara vägledande för bedömningen av vilka fordringar som omfattas av ett offentligt ackord. De fordringar som skulle ha varit oprioriterade konkursfordringar i en tänkt konkurs bör då omfattas av ett offentligt ackord enligt 3 kap. 3 § och 8 § lagen om företagsrekonstruktion.

Bedömningen i detta fall

9. I 5 kap. 1 § konkurslagen anges att i konkurs får endast en fordran som har uppkommit innan konkursbeslutet meddelades göras gällande. Inom konkursrätten har den vägledande synpunkten varit att det är den väsentliga grunden för fordran som är avgörande, inte den tidpunkt då fordringens belopp kan fastställas och än mindre förfallodagen (se Lars Welamson och Mikael Mellqvist, Konkurs och annan insolvensrätt, 11 uppl. 2011, s. 188 ff.).

10. I detta fall avser CFL:s fordringar ersättning för inställda tågtransporter som Rörvik under företagsrekonstruktionen har avbeställt. Detta måste i det närmaste anses motsvara ett skadeståndsanspråk på grund av kontraktsbrott. HD har när det gäller konkurs i NJA 1989 s. 185 och NJA 1990 s. 110 slagit fast att fordran på skadestånd som grundats på leasingavtal respektive klausul rörande förtida betalning av lån ska anses ha uppkommit vid ingåendet av leasingavtalet respektive skuldförbindelsen. Några skäl som i detta fall motiverar ett annat ställningstagande har inte framkommit. De nu aktuella fordringarna bör därför anses ha uppkommit vid ingåendet av avtalet. Fordringarna ska därmed omfattas av det offentliga ackordet. Hovrättens dom i själva saken ska således ändras och tingsrättens domslut fastställas.

Domslut

Med ändring av hovrättens dom i själva saken fastställer HD tingsrättens domslut.

HD (justitieråden Stefan Lindskog, Ann-Christine Lindeblad, referent, Lena Moore, Martin Borgeke och Lars Edlund) meddelade den 3 juli 2014 följande dom:

Domskäl

Bakgrund och frågan i HD

1. CFL cargo Sverige AB (tidigare MidCargo AB) utför järnvägstransporter. CFL och Rörvik Timber Boxholm AB ingick i oktober 2008 avtal om att CFL skulle transportera sågade trävaror och timmerråvara åt Rörvik. Enligt avtalet skulle

transport ske tre gånger per vecka. Om transporter ställdes in av Rörvik skulle Rörvik till CFL betala 13 500 kr per inställd transport.

2. Den 5 maj 2009 beslutade tingsrätten om företagsrekonstruktion av Rörvik. Tingsrätten beslutade sedermera också om offentligt ackord. Därefter har tvist uppstått mellan parterna om huruvida ackordet omfattar ersättning för de transporter som ställdes in efter ansökan om företagsrekonstruktion. Rörvik har gjort gällande att fordringarna har uppkommit genom avtalet och att de därför ska omfattas av ackordet. CFL har anfört att fordringarna inte kan anses ha uppkommit förrän Rörvik ställde in transporter, varför de inte ska utgöra några ackordsfordringar.

3. Enligt 3 kap. 3 § första stycket lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion deltar endast borgenärer vilkas fordringar har uppkommit före ansökan om företagsrekonstruktion (den kritiska tidpunkten) i en ackordsförhandling. Av 3 kap. 8 § första stycket följer att ett fastställt ackord är bindande för alla borgenärer som enligt 3 § hade rätt att delta i ackordsförhandlingen. Den fråga som HD har att ta ställning till är om CFL:s fordringar ska anses ha uppkommit i sådan tid att de omfattas av ackordet, eller om CFL har rätt till full betalning av Rörvik.

Rättsliga utgångspunkter

4. HD uttalade i rättsfallet NJA 2009 s. 291 att det inte finns någon för alla fall gällande princip för när en fordran ska anses ha uppkommit; frågan huruvida fordringen ska anses ha uppkommit före eller efter en viss tidpunkt, fastän inte alla för fordringens tillblivelse nödvändiga omständigheter förelåg vid det tillfället, är i hög grad beroende av ändamålet med den regel som ska tillämpas. Frågan om de nu aktuella fordringarnas uppkomst ska alltså avgöras med beaktande av syftet med den regel som avgränsar vilka borgenärer som omfattas av ackordet.

5. Lagen om företagsrekonstruktion syftar enligt förarbetena till att skapa rättsliga förutsättningar för rekonstruktion av livsdugliga företag utan att de ska behöva försättas i konkurs. Tanken med förfarandet är därför att företaget ska få rådrum under vilket det ska lämnas möjlighet att, utan risk för exekutiva åtgärder från borgenär, försöka få ordning på företagets ekonomiska situation. (Se prop. 1995/96:5 s. 56 f.)

6. En företagsrekonstruktion förutsätter i allmänhet att företagets skuldbörda minskas genom ett ackord. Genom regeln i 3 kap. 3 § lagen om företagsrekonstruktion bestäms den krets av borgenärer som genom fordringsnedskrivning är skyldiga att bidra till företagets skuldreduktion, om ett ackord kommer till stånd. Tanken är att fordringar vars infriande vid den kritiska tidpunkten är beroende av gäldenärsföretagets betalningsförmåga omfattas av ackordet (jfr p. 8 beträffande betydelsen av möjligheten att hålla inne sin prestation). Detta går tillbaka på en grundläggande princip om likabehandling av borgenärerna; var och en drabbas av gäldenärsföretagets betalningsoförmåga i förhållande till sin fordringsrisk. Samma övervägande ligger bakom bestämmelsen i 5 kap. 1 § konkurslagen, låt vara att syftet med en konkurs är ett annat än med en företagsrekonstruktion.

7. När det gäller en fordring som visserligen har blivit fullgånngen först efter den kritiska tidpunkten men som grundas på ett dessförinnan träffat avtal, så måste det skiljas mellan två typfall. Det ena är att det rör sig om ett vederlag för en prestation som gäldenärsföretaget har tillgodogjort sig efter den kritiska tidpunkten. Det andra är att det handlar om ett anspråk på grund av att gäldenärsföretaget under rekonstruktionsförfarandet inte fullgör en avtalsförpliktelse.

8. Om det rör sig om en fordring för en prestation, som gäldenärsföretaget i enlighet med det före den kritiska tidpunkten träffade avtalet därefter har tillgodogjort sig, men som borgenären inte har varit skyldig att prestera annat än mot samtidig avtalsenlig betalning, omfattas vederlagsfordringen inte av ackordet. På grund av borgenärens rätt att hålla inne den egna prestationen är vederlagsfordringen inte beroende av gäldenärsföretagets betalningsförmåga på det sätt som avses med bestämmelsen i 3 kap. 3 § lagen om

företagsrekonstruktion (jfr 61 § köplagen). Fordringen anses då uppkommen efter den kritiska tidpunkten, och situationen är i det hänseendet i princip att bedöma på samma sätt som om ett nytt avtal hade träffats efter denna.

9. I fråga om anspråk som har sin grund i att gäldenärsföretaget inte har fullgjort en avtalsförpliktelse är situationen annorlunda. En borgenär är beträffande möjligheten att få betalt för en sådan fordring direkt beroende av gäldenärsföretagets betalningsförmåga (från att fordringen kan ha säkerställts genom pant eller på något annat sätt bortses här). Att gäldenärsföretaget först efter den kritiska tidpunkten inte fullgör den avtalsförpliktelse, vars åsidosättande utlöser fordringen, hindrar då inte att fordringen ska anses ha på så sätt uppkommit dessförinnan att den omfattas av ackordet (jfr NJA 1989 s. 185 och NJA 1990 s. 110). Detsamma gäller om avtalet visserligen inte föreskriver någon positiv förpliktelse men väl en skyldighet för gäldenärsföretaget att utge ersättning, om företaget inte handlar på ett visst sätt.

Bedömningen i detta fall

10. CFL:s fordringar avser ersättning för inställda tågtransporter som Rörvik under företagsrekonstruktionen har avbeställt. Vid den kritiska tidpunkten var CFL beträffande sina möjligheter att få betalt för dessa, i den mån de uppkom, beroende av Rörviks betalningsförmåga. Fordringarna ska därför anses ha uppkommit före den kritiska tidpunkten, och de omfattas därmed av det offentliga ackordet. Hovrättens dom ska alltså ändras och tingsrättens domslut fastställas.

Domslut

Med ändring av hovrättens dom fastställer HD tingsrättens domslut.

HD:s dom meddelad: den 3 juli 2014.

Mål nr: T 4726-12.

Lagrum: 3 kap. 3 och 8 §§ lagen (1996:764) om företagsrekonstruktion.

Rättsfall: NJA 1989 s. 185, NJA 1990 s. 110 och NJA 2009 s. 291.

Sökord: Företagsrekonstruktion; Ackord; Fordring
